

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον δριθμοποιημ χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ Μαίτου δευτέρα,
τῶν ἀνθέων ἡμέρα.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐπὶ-Πασσά γὰρ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτῶ.

Εικοσιπέντε σὺν ἑξακόσῃ
κι' ἡ πλέσις ὅλη βουλιμῶσα.

Τὸν Γούσιο κι' ἐγὼ σικρὰ θρηνηλοῦ.

—
Τώρα, ποὺ μάνα δύστυχη θλιμμένη ἑσπεραίνω
της ἄδοξης ἱστίας κλαδιὰ,
δὲν βράσαις νὰ ζῆ καρδιά,
ποὺ πάντα τὴν ἐπέρωσαν κρυφοὶ πατρίδος πόθοι.

—
Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἔτλιξαν ἑστὴν γαλαθὴ παντῆρα,
κι' ἄκουσ' ἐκεῖνη τὸν καθυμὸ καὶ τὸ παραπόνου τοῦ,
τιμῆ τοῦ, ποὺ κολέμησε ἑστὸν ἰσκιε τῆς μιᾶς μέρας,
τιμῆ τῆς, ἀποῦ γίνηκε γαλαζιο σάββανό τοῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος;

Φασουλῆς πρὸς Περικλήτος. — Μὲς ἑστὰς ἕνας σικρὸς κλέος,
ποὺ τὴν φρίκη προκαλοῦν,
κι' οἱ Ρωμιοὶ παρελαλοῦν,
καὶ γυρεύουν ἔρον ἔρον Κυβερνήσις ἡμεῶς.

Καὶ σὶ μὲ καὶ σ' ἄλλη πόλι
Βασιλεῖ, φανέζου ὄλοι,
πρίπει πῶς κι' ἔδω νὰ γίνῃ
ἕνα παστρικά Ντοβλάκι
διχως κόμμα, καὶ ρουφῆτι,
νὰ σωθῆ κι' ἡ Ρωμιοσύνη.

Μὲ κι' ὁ Βασιλεῖς τοὺς εἶπε τὴν ἄλλημα καθαρά,
πὼς ἂν γίνῃ μὲ φράζ
μὲ Κυβερνήσις σπουδαία καὶ ἑστὴ γὰρ τοῦ ρουφῆτιου,

τοῦτε ποὺ φανέζου τάρκα
γὰρ Κυβέρνα διχως ὄδρα,
θὰ γουρλώσουνα τὰ μάτια, θὰ τὴν κάνουν τάλατρου,
κι' εἰς σικμὰν Δικαστηρίου θὰ τὴν φέρου τὴν καμμένη
χειροπόδαρα διμένη.

Περικλίτο φαριλάκι,
πὼς τὰ βραϊσικὰ εἶ ἄντῃ;
Πὼς σοὺ φαίνεται καὶ τοῦτο, τόσο γλῆρα παστρικά
νὰ μὲς βγαίνου ἡθικὸι,
καὶ Κυβέρνα νὰ γυρεύου διχως ὄδρα κι' ἄμοιάς;
τοῦτο βραϊσικὰ σὶ λέει τὰ μαλλιά σου νὰ τραβῆς.

Εὐτυχῶς ποὺ εἰν πιστεύου, Περικλίτο ποδητῆ,
τίτοιμα πράγματα νὰ δώσιμ ἑστὸ Ρωμαιοκοποῖ,
κλῆν ἂν τυγῆ παρ ἡλικία
καὶ ἑστῆς δόξης τὴν πατριὰ
γίνῃ τοῦτο τὸ κακὸ,
γράψε μου τὸ ἑσπικό,

για να πάρω τὰ βουνά
και να μὴ ἰδῶ ζωά
'στὸ Ρωμαϊκὸ τὸ χῶμα,
'στὴ γεννιέται μὲ γῆ,
ποῦ προκόβει δίχως κόμμα
και χωρίς συναλλαγῆ.

"Αν και τοὺς Ρωμαίους ἀθήματα, Περικλίτο παπαρόδιλα,
ἤθικες τοὺς σπύγγι τρύλλα,
γράφε μού το γιὰ νὰ μείνω μίς 'στῆς Κούβας τὸ νησί
και νάλθῃ ἰδῶ και σὺ.

'Αμμ' σὰν θίλω νάβρω τάξι και διοικησι τῶντι,
Περικλίτο κουτσουδόντι,
δὲν πηγαίνω μίς 'στὴ Λόντρα τὴν ζωή μου νὰ περῶ
κι' 'Εγγλιζικὰ νὰ γινῶ,
και νὰ βλίπω Κυβερνήσεις σὰν 'Εγγλιζικὰ ρωλόγια
δίχως μόμελας και λόγια;

'Ακούς ἐκεί κατάστασις... ρουσετίνα νὰ μὴ πίνω,
νάμαι Ρωμῆς, βρε Περικλή, μ' 'Εγγλιζικὸ Κυβέρινο,
νὰ βλῆπω κράτος πικτορικῶ,
διοικησι και τάξι,
κι' εἰς ἅλα νάμαι τακτικῶ
μὴ βρεῖη και μὴ στάξῃ.

'Στὸ δρόμο και 'στὸ σπῆτι σου
νὰ μὴ κίλες γιὰ κόμμα,
νὰ μὴ κτυπῇ τὴν μήτη σου
κλεινῶν Τσοκιδῶν βρώμα.

Νὰ μὴ βαρῆς 'στοὺς Ἰτουργου,
γιακάδες πότε πότε,
εἰ Ποσαπίνης ἀργῶς,
νὰ μὴ φωνάζῃς ἀτρώτε.

Νὰ παρκατῆς ἐλεύθερα μετὰ τῆς γυναίκῆς σου,
χωρὶς κανέναν κούτσάκος νὰ βγάλῃ τάντρά σου,
νάσαι πωλίτης τακτικῶς, νὰ ξέρῃς τὸ δικό σου,
κι' οὔτε 'στὸ δρόμο νὰ πατῆς τὰ βρώμικα νερά σου.

Τὴν σπέρων τὸν ἰργατικὴν γαλήνιος νὰ σπέρῃς,
νὰ πηγῆς κατὸ σπέρως,
και μήτε μίς 'στὸ σπῆτι σου νὰ μανῆνι νοκοκῆρῃς,
καθίνας φηροφόρος.

Νὰ μὴ σοῦ φτύνουν τὰ χεῖρά,
νὰ μὴ κτυπῆς χαλαστρα,
νὰ βλίπωθαι ὅλοις μὲ δουλιεῖα,
νὰ εἰ θαμπῶν' ἢ πύστρα.

'Ελεύθερα νὰ μὴ 'μπορῶ τῆς νίκαις νὰ γυρίω
και τὴν κίθρα νὰ βαρῶ και νὰ παραγαρίζω,
κι' ἂν ἀσπῆρῃς και σὺνορος κανίς φρουρῆς τοῦ νόμου
'μπροστά μου ἐσπρόβλη, νὰ μὴ 'μπορῶ,
βρε Περικλή, νὰ σπάσω τὸ γόγγυ μού
'στὸ κλούβιο του κεφαλι.

Νὰ ξέρῃς τί Πολίτευμα τὸ κράτος κυβερῆς,
νὰ ξέρῃς ὅτι κανέναν χατῆρι δὲν περῆς.

νὰ ξέρῃς γιὰ τὸ δίχρω σου πῶς θὰ τὸ 'βρίσκῃς πάντα,
νὰ μὴ εἰ βαίουν φυλακῆ χωρίς νὰ ξέρῃς γίνετα.

Νὰ ξέρῃς μὲ τὸν πόλεμο κανίνας πῶς δὲν παίζεις,
κι' ἂν γίνῃ τίποτε, κουναί,
νὰ ξέρῃς πῶς 'στὸν καρρῆνι
δὲν θὰ σπαρῆνς σχεδία μονάχα 'στὸ τραπέζι.

Νὰ ξέρῃς ὅτι ξίνοιατος ἰδῶ δὲν θὰ πλανῶσαι,
νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν 'μπορεῖ ἀπαλλαγίνας νάσαι,
νὰ ξέρῃς πῶς και οὐ θὰ πῆς
και πῶς 'στ' ἀθήματα θὰ κτυπῆς.

Νὰ ξέρῃς πῶς θὰ πόλεμῃς δι' ὅλης τῆς ἀλκῆς σου
και τῆς πατρίδος ἢ τιμῆ πῶς εἶναι και 'δική σου,
νὰ ξέρῃς πῶς ἀσπῆρῆνδ' ἂν γίνῃς, Περικλίτο, οὔτε
γαλῶνι δὲν εἰ καρρῆται, μὲ σίγουρο μουσῆτο, οὔτε
νὰ ξέρῃς τὸ καθῆκο σου, τί κάνεις, τί δὲν κάνεις,
γιὰ τῆς σημαίας τὸν Σταυρῶ πῶς πρέπει νὰ πεθῶνς,
νὰ ξέρῃς τί σοῦ γίνεταί, νὰ ξέρῃς μίτα 'στ' ἔλλα
πῶς δὲν θὰ 'πῆς σὰν γαίδαρος τὸν πεταίνῶ κεφαλά.

Νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ σοῦ πουλῶ τριῶν μηνῶν φίλιτο
και νὰ τσοκίω κόκκαλα μὲ ζυλῆ και μὲ γλώσσα,
νὰ μὴ 'μπορῶ τὴν κότα σου ν' ἀρπάξω, Περικλίτο,
και κίτα 'στὸ κοτίτι μου νὰ τῆς καθίω κλώσσα,
μήτε νὰ μ' ἐπιτρέπεται καταμαρῆς τοῦ δρόμου
νὰ κάνω τὸ νερό μου.

Νὰ ξέρῃς τὰ μόνεῖα καλὰ πῶς εἶναι και καλὰ σου,
κι' ἂν σπῆρῃς παραστικῶς ἀπὸ τὴν μαχαλά σου
νὰ μὴ μπόρῃς τὸν σκίλο σου νὰ βάζῃς νὰ φωνάζῃ
και νὰ μού σπῆρῃ τὸ βρακί
μὲ δαγκωνιά σπαρρατικῆ,
και νὰ τὸν κῆρῃ χέλι.

Νὰ ξέρῃς— ποῦ νὰ βραδῆς—
κι' ἰγὼ δὲν ξέρω ποῦ,
κι' εἶναι νὰ πῆς νὰ μού χαθῆς,
ξιστομαρῆνι γλώσσα,

ποῦ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς μουρλους μού λῆς χωρὶς ἀστῆτα
νὰ γίνῃ τὸ Ρωμαϊκὸ τῆς τάξεως ἰστία.

Περικλίτο μου σίμα,
κι' ἔλλογῃς θάρρος σου τόπα
πῶς σιγαίνομα Κυβέρινα κουρβῆματα σὰν ρωλόγι
και πῆς ἤθικῆς ἢ κίτα τὸ πῆρβίλο μού δὲν ἴσπῃται.

Τὸ Ρωμαϊκὸ εἰς ἑθῆρ
νάμαι τῆς νῆς μόνετο,
και τῆς ἤθικῆς σχολῆς,
χάνομα γιὰ μὲμαλι.

Και γι' αὐτὸ ποδὸ μονάχα
νὰ μὴ λῆν Ρωμῆς, βρε χῆμα,
και γι' αὐτὸ μὲ βλίπωις πῶντες και σπῆρῶν πῶντες γραμμῶν
'στὰ βιβλία σὰν ἄρῆναι.

Κι' ἂν σὰς βάλῃς 'στ' ἀθήματα τὴν μεγαλὴ κανόνιμα
νὰ τὴν κάνῃς 'Εγγλιεῖτα,
τὴν κακὴ ψυχῆ σου μίρα.

Τὴ μαρὰ σὰς καὶ μὴ λόρα,
ποὺ καθίνας τενικίς
θίλει τὰξι κ' ἠθικαίς
γιά ν' ἀλλάξῃ χαρακτηῖρα.

Ὁ Βασιλεὺς χαρομένως πᾶσι οἱ τόσα μίση
κ' ἔλοι μὲ μὴ προσφάνῃσι τὸν καρτερὸν ἑστὸ χεῖρι,
κ' ὡς εὐ παρίστη, Βασιλεῦ, μετὰ τῆς Βασιλείου
καὶ τῶν παιδῶν ἰστίου.

Ξικαρδοῖμαι ἑστὸ ἴγλοιο σὰν ἀκούω πῶς περνᾶτε
κ' ἠθικαίς πῶς ταυμουναῖτε.
Σιωπῇ, σκοπέως καὶ βούβα,
κ' ἄστε τούταις τῆς παλάθραις,
ἢ δὲ μείνω μὲς ἑστὴν Κούβα
κ' ἄρα πέρα, βγάλτε μαύραις.

Θίλου προσφάνῃσι νὰ πῶν κ' ἔσοι δὲν ξέρου γράμματα
κ' ἀπὸ παντοῦ τὸν προσκαλοῦν γὰρ λίγο νὰ περάσῃ,
παππᾶ, τί κέν ἢ παππαῖδῃ; τὴν κῆραν τὰ γράμματα,
παππᾶ, νὰ μὴν πικραίνουσι, καὶ πῶς δὲν δὲ γράσῃ;

Ξιρνωῖτε ν' ἀλλάξου τὴν κλειστοπολιτικὴ σας
καὶ νὰ λείψῃ τὸ παλῶ
τοῦ Κουβέρτου ρημαλιῶ...
μωρὸ γιὰ σὰς, πατριώται, κ' ὄρα μὲς ἑστὴν ἠθικὴ σας.

Νταούλι, πίκιζα, ζουρνᾶς, καὶ εἰστέας φασαρία,
τρέχου κοντὰ τοῦ κ' οἱ πολλοί, τρέχου κοντὰ κ' οἱ ἴγιοι,
κᾶπου μὲ τὴν Πριγκηπίσσα ζωηστικῆ Μαρία
κ' ὀκαέως ἱκατὶν ὀκτὸ ἔβρηθκαν ἑστὸ ζυγί.

Συμπατριώται προσφιλεῖς,
παρακαλεῖ κ' ὁ φασουλῆς
μὴ θίλετε ν' ἀλλάξετε καθόλου τὴν Ἑλλάδα,
τὸ ρημαλιῶ τῆς στέκαι,
καὶ οἱ κοιλιαίς, ποὺ μᾶθαι νὰ τρώει φασουλάδα,
δὲν πᾶσι τὸ μιστίει.

Χορὸς, Ρωμαῖκο φαγί, σφακτοὶ καὶ κοκορίτοι,
κ' ὀιωνοσκόπος Ἀμάρκος μὲς ἀπὸ τὸ Βαλτίτσι
μεγάλῳ Γόμμα κ' ἰστίαις σ' ἰνὸς σφακτοῦ τὴν πλάτη
κ' ἴσως πῶς μίγα τὶ καλὸν προσμῖνει τὸ Παλάτι,
τὴν εἶδαν κ' ἄλλοι Κάλχαντες, κ' ἡ πλάτη λὲν ἱστίαι
ἄλλοι πῶς Ἀυτοκράτορας ὁ Βασιλεὺς θὰ γίνῃ.

Τὸ λατρετὸ Ρωμαῖκο δὲ ὄπτα νὰ χαλάσῃ
καὶ μὴ γιὰ πάντα, Περικλῆ, δὲν τόπο τοῦ δὲ χάσῃ,
κ' ὁ Χρῆσιππος, φιλόσοφος ἀπὸ τοὺς παλαιούς,
ἴδισκε, καθὼς μοῦ λὲν, μὲς ἑστὸς ὀκίους μὲς τόπους
πῶς ὅταν κυβερνᾷς κακῶς ὀργίεις τοὺς θεούς,
κ' ὅσταν κυβερνᾷς καλῶς ὀργίεις τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸν ἴθαξῃ φέρουται κ' ἀνεγλήρωτος ὀρῆς ὀρῆσις
κ' ὁ κῆρος δὲ ὀπίω τοῦ πῶνῶνται ἱεραγούδα,
πῆγῃ καὶ σ' ἱεραγούδα καὶ οἱ σποροπορία,
καὶ πῶς σπῆρα ῥῶντος γένει μὴ πῆτακούδα.

Πιρλιέτος πρὸς τῆς Κούβας: Ἄδικαί μοῦ φασουλῆ,
ραῖσαι Δικαστριάδῃ καὶ βλακῆντες πῶς
νὰ νὰ γράφῃς πῶς θ' ἀλλάξῃ τὸ Ρωμαῖκό ρημαλιῶ
καὶ θὰ πᾶς πῶς καλῶ.

Κ' ἡ πταλοῦδα τοῦσας πῶς κᾶσι σπῆρα μῆλοια,
εἶδα καὶ κάλλος ἔλκμονα καὶ Σπαρτιατικόν,
πλὴν εἶπα κ' ἡ Βασιλείσα γὰρ τὸν μεταζοκόλληκα:
τί γόνιμον ζυφῶν καὶ κερῶν ἰστίαι.

Καὶ πῆσι μὲς σὺ ποτὶ
εἶλα κ' ἀδελφοποιεῖται, ὅταν ἐστὶν ἐπιβουλή
ἔσται ἀπὸ τόσον κῆπος
γιὰ νὰ φεραῖν τὴν τόπο
ἐστὶν Παράδεισο τῆς ἰστίαι, ἑστὸ παρὸντὸ μεγαλιεῖς,
πῶς τοῦ δὲ γίνῃς Ἀγγλος καὶ τὸ κρᾶτος μας Ἀγγλία;

Σπῆρα τὸν ἱρῶναζαν εἰς ἑνα κ' ἔλλο μῆρες,
φάλλου τὸ Πολυγρόνον μικρῶν μεγάλων χεῖλων,
κ' ἑνα λαγὸ ἑστὸ Γόθου τοῦ πῆρῶς ἄσας πῆρος,
πῶς ξίρει κ' ἂν δὲν ἄσας λαγῶς μὴ παρῶν ἴλι.

τοῦ σου, φασουλῆ κουρούλι, ἑστὸ σου, βλάκα μὲ πατίν-
ποῦ δὲν ξίρεις τόσο χρόνο
πῶς αὐτὰ τὰ λίμα μόνον
γιὰ νὰ γίνῃται κουβίντα.

Πολλοὶ μὲ εἶσι τρέχανε καὶ μῆρικὸ μὲ ἠγρίτσῃ,
δραβᾶω πῶς ὀμῖλῃσι καὶ μὲ τὸν Κοκωνίτσι,
δραβᾶω πῶς ὀμῖλῃσι καὶ μὲ τὸν Σαλτικῆρο
καὶ μ' ἄλλους πῶς δὲν ξέρῃ.

καυγῆρα ἑστὴν Ἀθήνα μὲ τὸ πρῶτο σου μαρῆνι,
κ' ἔταν ἔσπῃρ ἕξ κορῆσι,
ὅτι κλάψῃ, φασουλῆ μου, τότε τοὺς Ρωμαῖκοὺς σὺ φᾶρα,
ὅτι πῆς πῶς τὴν τιμὴ τῆς τὴν ἔτιμας μὲς χώρα,
καὶ θίλῃσι νὰ ζήσῃ τιμῆμῃ κ' ἠθικᾶ
ἔχασῃ τὴν πακτικὴ τῆς μὲ Κουβῆρα τακταίς.

Ἐμπροστὰ τῶν πᾶσι κ' ἱεραγούδα Ἀμάρκος ρουστανίαις,
τὴν πρῶτον τοῦ ἄμμου τῆς καθῆσι τοὺς ἱεραγούδα,
δραβᾶω πῶς ἑστὴν Τριπολί, παρῶν ἱεραγούδα ραβῆλαις,
ἴσῃσαν καὶ ἑστὸ Λυγουρῆσι καὶ μὲς ἄτ' Ἀλεκοῦφι.

καμῖνον γράγορα μὲ γλῶσσα σὰν φάλλιδι,
καὶ τῶν πῶς τὸ Βασίλειόν σου γράφῃ τὸ ταξίει,
ἔσται ἑστὸ φάλλα, φασουλῆ, τὸν Ἀθῆνῶν δραβᾶω
ἑστὸς σὺντομῶτα σου τὰ μεταθιβᾶω.

Ἐτολιετῆσαν παρῶν, τῆρῶνται καὶ μετακῆνον,
μὲ καὶ μὲ τὴν Βασιλείσα
χαριστίσαις ὀμῖλῃσι,
λὲς κ' ἦταν φιλανδᾶ τῶν ἰδῶ καὶ ἄσας χρόνῃ.

Παντοῦ κερᾶραις ἐθῆνονται μὲ δᾶρῃσι καὶ μωρῖναις,
δραβᾶω πῶς κ' ὁ Βασιλεὺς γᾶμῆτος εὐδομῃ
οἱ βολιτζῆσαν κούτελα κολῆς χυμαίς σπῆρῃσαις,
κ' ἔς ἡμῶν βολιτζῆσι κ' ἰγῶ νὰ μὲς κολῆσαις μία.